

i Foraaret 1916 blev det fra daværende Justitsminister Zahles Side lovet, at der skulde blive nedsat en Kommission til Undersøgelse af hele Forholdet. Med Udfoldelse af en kolossal Hurtighed meddelte Justitsministeriet dog ikke før i August Maaned 2 Aar senere, at man var sindet at nedsætte en Kommission, men endnu den Dag i Dag er man ikke kommet til noget Resultat i Kommissionen. Endelig er der hertil kommet, at man i Sønderjylland har indført det samme System, vi har herhjemme, en Foranstaltning, som bør paa- tales paa det skarpeste. Jeg forstaaer ikke, at Justitsministeriet ikke straks har sørget for at indføre den skarpe Adskillelse, som nødvendigvis før eller senere maa komme over hele Landet. Imidlertid har den højt- ærede Justitsminister senere søgt at afbøde de uheldigste Virkninger ved at give Løfte om at tillægge andre end Dommere Notarialbeskikkelse. Herved er den værste Brod taget af Foranstaltningen. Jeg takker den højtærede Justitsminister, fordi han her har vist Forstaaelse af Situationen, og jeg haaber, det samme vil ske i den Forstand, at den nedsatte Kommission vil faa et alvorligt Paalæg om at fremskynde Arbejdet. Paastandene om, at en Ophævelse af Rets- betjentfuldmægtigenes Adgang til privat Erhverv vil medføre store Udgifter for Staten, holder ikke ganske Stik. Det er rigtigt, at der vil blive noget større Udgifter, men man vil samtidig kunne nøjes med et langt ringere Antal Fuldmægtige, end man nu har. Overhovedet har det jo vist sig i Praksis, at den Fordeling, der har fundet Sted mellem Dommere og Politimestre, ikke altid har været helt heldig, idet Dommerne mange Steder ikke har tilstrækkeligt Arbejdsstof, medens omvendt Politimestrene har for meget. Naar jeg har fremdraget dette Spørgsmaal, er det ikke for at gaa Sagførerinteressernes Ærinde, men fordi jeg mener, at det er af uvurderlig Betydning for Samfundet, at man har Domstole, man kan se hen til med absolut Tryghed.

I denne Forbindelse vil jeg da nævne et Tilfælde fra de sidste Dage, der har vist, at man ikke overalt er klar over, hvilken Betydning det har, at der næres den mest absolutte Respekt for og Tillid til Domstolene. Jeg sigter herved til den Dom, der nys er blevet afsagt i Østre Landsret angaaende Grundlovsmæssigheden af Loven om Lens og Stamhuses Overgang til fri Ejendom. Vi havde allerede i Gaar den Fornøjelse at høre det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen i meget skarpe Vendinger udtale sig imod Østre Landsrets Dom. Medens han

talte, saa man ham allerede fremtønde paa Barikaderne, hvis det utrolige skulde tænkes, at Højesteret stadsfæstede denne Dom. Nu skal jeg give det ærede Medlem Ret i, at Dommen, for at bruge et bevinget Ord, jo ikke, tilnærmelsesvis paa en Prik opfyldte de Forventninger, som man fra den Side havde næret. Men var end det ærede Medlems Udtalelser her i Tinget holdt indenfor Sømmelighedens Grænser, er dette i alt Fald ikke Tilfældet med nogle Udtalelser, der fremkom i Gaar i „Social-Demokraten“. Jeg skulde ikke beskæftige mig hermed, hvis Forholdet ikke var det, at et anset Medlem af dette Ting staaer som Redaktør af Bladet og om føje Tid skal sendes som Danmarks Regerings Repræsentant til Genève. Altsaa med andre Ord et Medlem af denne Forsamling har det fulde juridiske og moralske Ansvar for, hvad der i dette Blad fremkom om Dommen, og det var i Virkeligheden Udtalelser, som nok kunde bringe en til at overveje Spørgs- maalet nærmere. Først udtalte man sig paa den fra den Side sædvanlige Vis i de mest larmende Vendinger om det forfærdelige i denne Dom. Men ikke nok hermed — det hjælper nemlig ikke saa forfærdelig meget, for det er noget, man er vant til fra den Side — kaster „Social-Demokraten“ sig over de enkelte Dommere, og Bladet vil vide, at en af Dommerne har afgivet dissenterende Votum. Dette er selvfølgelig efter Bladets Mening uhyre fortjenstfuldt. Jeg har nu ikke set noget om et dissenterende Votum, men det er meget muligt, at Bladet har Ret. Hvad de to andre Dommere angaar, kan det nok være, de faar af Grov- filen; den ene Dommer faar at vide, at han er for gammel, og at han gør bedst i at trække sig tilbage, den anden Dommer skal efter Bladets Sigende i sin Tid have aspireret til at blive Departementschef i Justits- ministeriet, den Gang den Mand, der nu førte Sagen paa Statens Vegne, var Justits- minister, og mellem Linierne er det ganske tydeligt at læse, at Bladet mener, at dette Forhold skulde have influeret paa Domme- rens Standpunkt i Sagen. Jeg vil sige, at dette er en ganske utilbørlig Fremgangs- maade, en Fremgangsmaade, som fortjener den alleralvorligste Paatale, og jeg anmoder den højtærede Justitsminister om at træffe passende Forholdsregler, idet vi ikke kan være tjente med, at et stort og udbredt Blad, støttet af et af de største Partier herhjemme, er med til at nedbryde Respek- ten for Domstolene ved giftige og util- børlige Insinuationer mod Domstolenes enkelte Medlemmer. Bladet ender saa med